

A hľa, v tom prišiel muž Boží z Judska so slovom Hospodinovým do Bét-ela,

keď práve stál Jeroboám nad oltárom, aby kadil.

1. Kráľov 13:1

Kráľ Jeroboám sa odklonil od Hospodina (1. Kráľov 12:25-33). Potom v 13. kapitole čítame, ako bol za ním poslaný Boží muž z Judska so slovami napomenutia. Najprv toto napomenutie kráľ nebral vážne, ale po incidente s uschnutou rukou sa pokoril a chcel Božieho muža pohostiť. Ten pohostenie neprijal a odišiel inou cestou – mal to prikázané od Hospodina (*„Lebo tak mi prikázal slovom Hospodinovým povediac: Nebudeš jesť chleba ani nebudeš piť vody ani sa nevrátiš cestou, ktorou si ta išiel.*

“ – verš 13:9).

Potom sa stalo niečo zvláštne. Boží muž sa vracal späť do Judska (1. Kráľov 13:10). Za Božím mužom sa vydal starý prorok, ktorý ho zastavil a chcel pohostiť. Boží muž mu povedal, že nesmie na tom mieste jesť a piť – má to tak prikázané od Hospodina. Starý prorok povedal, že aj on má prikázané od Hospodina, aby mu dal jesť a piť – luhal mu (verše 13:15-19).

Boží muž sa nechal oklamať. Jedol a pil na mieste, o ktorom mu Hospodin povedal, že tam jesť a piť nemá. Ako následok jeho hriechu, neposlušnosti Božieho muža, prišiel naň trest – smrť (13:21-24).

Čo sa stalo po týchto udalostiach s kráľom Jeroboámom? Už predtým sme spomínali, že sa pokoril pred Božím mužom (verš 6). Po smrti Božieho muža z Judska sa kráľ Jeroboám neodvrátil od svojej zlej cesty (verše 33-34). Prečo sa kráľ takto zachoval? Lebo sa dozvedel o neposlušnosti tohto Božieho muža (ktorý jedol a pil na mieste kde nemal – verše 9 a 19) a o jeho zabití levom. Tento Boží muž mu nebol nijakým vzorom svojím životom, a preto ani nemal dôvod sa riadiť jeho napomenutiami, ktoré mu boli adresované od Hospodina. Pripomína to situáciu z Matúša 23:1-3: „*Vtedy hovoril Ježiš zástupom a svojim učeníkom a riekol: Na stoličnici Mojžišovej posadili sa zákonníci a farizeovia; teda všetko, čo by vám povedali, aby ste zachovávali, zachovávajte a čiňte, ale podľa ich skutkov nečinite, lebo hovoria, ale nečinia*“.

Kráľ Jeroboám nezmenil svoj hriešny život (13:33-34), pretože mal čo dočinenia s Božím mužom, ktorý mu síce hovoril pravdu, ale túto pravdu nežil. Smutné je aj to, že tento Boží muž (prorok) bol oklamáný iným prorokom a to spôsobilo lavínovú tragédiu. Od starého proroka,

Božieho muža, ako aj od každého Božieho dieťaťa predsa očakávame, že bude vraviť pravdu (2. Mojžišova 23:7).

Pán Ježiš Kristus povedal: „*Po tom poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď budete mať lásku medzi sebou*“ (Ján 13:35). Lásku, a nie hriech – napr. klamať sa (1. Kráľov 13:18). Hriech medzi deťmi Božími (aj ostatné hriechy Božích detí) majú za následok to, že svetlo, ktorým máme svietiť (Matúš 5:14 a Lukáš 11:34-35) sa stane tmou. Následkom je to, že dávame Hospodinovým nepriateľom príčinu, aby sa rúhali (2. Samuelova 12:13-14) a stávajú sa z nás akýsi zákonníci a farizeji (Matúš 23:1-3). Podstatný rozdiel je ale v tom, že od ľudí zo sveta nemožno očakávať, že budú zachovávať „naše“ slovo (myslíme Božie slovo) bez našej viditeľnej poslušnosti Bohu a bez nášho svedectva života (Galatským 5:22-25).

Nezabúdajme, že popri našom slovnom svedectve (evanjelizácii) ľuďom okolo nás, musí nasledovať aj svedectvo nášho života. Bez svedectva nášho života, bez lásky medzi Božími deťmi a bez lásky k naším nepriateľom (Rímskym 12:9-21) nebudeme pre stratených hriešnikov svetlom a oni nebudú mať dôvod svoj život odovzdať nášmu záchrancovi, ktorým je Pán Ježiš Kristus. Pamätajme na to!